

Strážci ráje

Zahrada jako z pohádky. Krásný jarní den kousek za městem. Na lavičce pod košatým stromem sedí starší pán s bílými vlasy a vousy, kterému děti kvůli jeho nápadům někdy z legrace říkají kouzelný dědeček. A před ním postává holčička, které všichni říkají Metéte, protože tak si začala říkat, když ještě moc neuměla mluvit, ale už brala rozum, takže se jí nikdo neodvážil odporovat.

„Tohle je jako ráj,“ povídá dědeček.

„Co je to – jako ráj?“ ptá se Metéte.

Dědeček přemýšlí. „Jako ráj je něco, co nemá chybu, ale za chvíli ji klidně může mít. Teď je tady tak krásně, že lepší už to být nemůže. Ale horší ano. Stačí, když se trochu ochladí nebo oteplí nebo přiletí víc hmyzu. Někdo pustí nahlas rádio nebo vytáhne motorovou pilu. A už to vůbec nebude jako v ráji. Kouzlo bude pryč.“

„Takže to nebylo opravdické kouzlo.“

„Bylo, ale jenom ten druh, jaký netrvá dlouho.“

„A jaký trvá dlouho?“

„Hmm, to bys potřebovala kouzelná slova.“

„Kterýma bych to začarovala.“

„Spíš bys to do nich jakoby schovala. Když se ti něco moc líbí, můžeš to schovat do kouzelných slov. A když to třeba pomine nebo se na to zapomene, řekneš ta slova a najednou je to zase tady.“

„Řeknu třeba: ‚Ať to tady je!‘“

„Hmm,“ souhlasí dědeček.

„Je a bude!“

„Dobře, ale co?“

„Všechno. Jako ráj.“ Metéte se rozhlíží.

„Co přesně?“

„Tady ten strom.“

„A co na tom stromě? Musíš to říct přesně, aby kouzlo fungovalo. Co se ti na něm líbí?“

„Ty listy, jak se třepou. Když do nich fouká. A šustí to.“ Metéte zatřepe rukou.

„Jak bys to řekla co nejmíň slovy?“

„Strom. A vítr. Listí... šustí.“

„No, to už vypadá jako kouzelná slova! Listí šustí, listí šustí. Úplně slyšíš a vidíš ten strom, i když zavřeš oči. Máš ho schovaný. Jsi něco jako... strážce ráje!“

U lavičky už nějakou dobu stojí Karolína, která sice dávno není malá holčička, ale úplně velká slečna ještě taky ne. Poslouchá, přemýšlí a teď povídá:

„Já bych tam dala místo stromu a větru jenom ten vítr. Když řekneš: Vítr fouká, listí šustí, můžeš si představit ten strom, ale někdo jiný si třeba představí celou zahradu! Vítr fouká...“

„On moc nefouká.“

„To je pravda, je to spíš takový... vánek. Vánek fouká, teda nefouká, vánek vane, jo. Nebo ne, vítr vane!“

„Listí šustí.“

„A máš celou zahradu schovanou ve čtyřech slovech, která se k sobě dobře hodí. Když to řekneš párkrát dokola, bude to tvoje kouzlo.“

Metéte, Karolína a pak i dědeček říkají a potom i pobrukují a skoro prozpěvují: „Vítr vane,

listí šustí, vítr vane, listí šustí...“ A tak dále, pořád dokola.

„Tak toho se jen tak nezbavíme,“ směje se dědeček.

Karolína se zamyslí. „V dramaťáku by se k tomu ještě udělaly pohyby, jakože tanec, listí a vítr, nalevo napravo, třeba takhle.“ Zkouší to.

„Nebo takhle,“ pohupuje se Metéte a šeptá svoje kouzlo.

Obě holčičky, nebo vlastně slečny si udělají místo vzadu na trávníku a chvíli zkoušejí, než najdou ty správné pohyby pro ruce i nohy. Z opakování říkanky se mezitím vylupuje jednoduchoučká, ale o to působivější melodie.

Dědeček je nadšený. „To je ono! Výborně. Slečny, jste skvělé. Odted' vás slavnostně prohlašuji strážkyněmi ráje!“

A vstává, vesele se jim uklání, zamává a pomalu jde pryč.

O něco později vchází zahradní brankou usměvavá paní s klukem, který už dávno není chlapeček, ale mladý muž ještě taky ne.

„Tady je to jako v pohádce!“ rozplývá se maminka a mává směrem k pěknému, trochu tajemnému dřevěnému domku vzadu. „A támhle u toho stromu, to bude jistě Kája. A Metéte. A ten strakatý kocour, říkají mu Felíny. Můžeš si za nimi jít zatím hrát.“

Tak jo. Kluk jde.

„Ahoj. Já jsem Karel. Teda Kája.“

„Ahoj. Já jsem Karolína. Taky Kája. To je náhoda.“

„Někdo říká, že Karel znamená král.“
„A Karolína královna? No, náhodou vím, že to původně znamenalo svobodný muž, ale když se jeden, haha, veliký Karel stal fakt velikým králem...“

„...začali podle něho říkat králům Karel,“ přikyvuje kluk. „Takže Karel neznamená král...“

„...ale král znamená Karel,“ dopoví Karolína. „To máš jedno. Tohle je naše království.“

Metéte dodává: „Jako ráj. My jsme strážci. Já jsem Metéte.“

„Ahoj.“

Karolína pokračuje: „A tohle je Felíny. Náš kouzelný kocour. Je tak strakatej, že vždycky vypadá trochu jinak.“

„Dělá divný věci,“ říká Metéte.

„Felíny?“ ptá se Karel.

„To byl jeden režisér,“ povídá Karolína.

„Dělal divný věci. Ale dobrý,“ vysvětluje Metéte.

„A *felis* je latinsky kočka,“ dodává Karolína.

Karel se zamyslí. „Znám jednoho kocoura Felixe.“

Karolína se usměje. „To zase znamená šťastný. Kočky se tak dost jmenujou.“

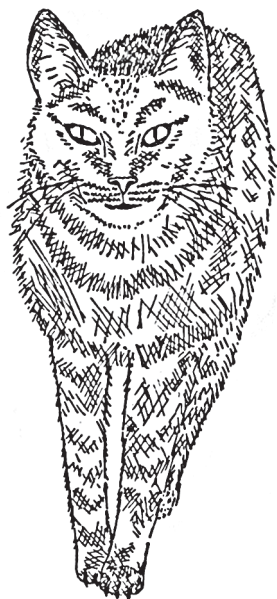
Karel dumá. „Felíny je lepší než Felix, myslím.“

„No, je to takový lepší Felix. Chichi,“ směje se Karolína.

„Budeš s náma dělat strážce ráje?“ ptá se Metéte.

„Jak se to dělá?“ na to Karel.

Metéte vysvětluje. „Hledáme slova. Takový čarovný divadlo. Děláš, co tě napadne, ale vážně.“

Karel souhlasí. „Tak jo.“

Kája a Kája a Metéte, pod bedlivým dohledem Felínyho, tedy zkoušejí „Vítr vane, listí šustí“. Karla nejdřív kromě opakování těch slov a pohupování hlavou nic nenapadá. Ale když holky občas řeknou nebo zavolají nebo zaspívají nebo vykřiknou třeba „jo!“ nebo „stražci ráje!“ nebo „rajčata!“ nebo ještě něco úplně jiného, přidá se k nim a dělá ozvěnu. A dupne si a tleskne. A napadne ho i nějaké vlastní slovo nebo gesto nebo pohyb. Trochu se diví, jak ho to začíná bavit.

Metéte navíc občas mávne oběma rukama, aby se všichni zastavili. A pak do ticha se

zavřenýma očima řekne: „Ať to tady je! A bude!“ Nebo: „Jak šla ma-pa na vý-let.“ To je její oblíbená věta. A otevře oči. A zase: „Vítr vanne, listí šustí!“

Potom už toho mají dost a je jim horko. Sednou si do trávy, oddychují a říkají si, že je to divný, ale dobrý a že si připadají jako blázni.

Najednou před nimi stojí úplně cizí, fakt dost zrzavý a pihovatý starší kluk. Branka asi zůstala otevřená.

„Ahoj,“ povídá.

„Ahoj,“ oni na to.

„Co tady děláte?“ ptá se on.

„No...“ začíná Karel.

„Seš taky Karel?“ ušklíbá se Karolína.

„No...“ Kluk nechápe.

Karolína na něj ukáže prstem: „Seš Zrzek.“

Metéte říká: „Zrz.“

Kluk zkouší protestovat: „Ale...“

Karolína pokračuje: „Já jsem Karolína, tohle je Karel, tohle Metéte a Felíny. Děláme strážce ráje, Zrzi. Jestli chceš, můžeš se podívat.“

„A zkusit to taky,“ dodává Karel.

„A když budeš dobrej a budeš mít nějaký nápady...“ dodává Karolína.

„...budeš taky strážce,“ končí Metéte.

Kluk přemýšlí. „To berete každýho?“

Karolína vrtí hlavou. „Ne, ty jsi poslední kandidát. Buď ty, nebo už nikdo.“

„Už by nás bylo hrozně moc,“ povídá Karel.

„Hm,“ myslí si kluk a říká to nahlas.

